

A DÖBBENETES PÓKEMBER

MAREK HLASKO

Egy szép napon, a filmszakmában elért ragyogó sikerek egész sorozata, valamint azon társadalmi sikerek után, amelyeket a Los Angeles-i Központi Börtönben az élőszó varázsának köszönhettem, rájöttem, hogy egy vasam sincs. Az emberi jóindulat azonban hozzásegített ahhoz, hogy trógeri minőségben alkalmazást nyerjek. A megbeszélt órában alaposan kimosdottan és megborotváltan megjelentem a főnök színe előtt, aki egy darabig szótlánul szemlélt, majd így szólt:

— Maga lesz a Döbbenetes Pókember. Mit szól hozzá?

Közöltem vele, hogy egész életemben a döbbenetes pókemberré való átalakulásról ábrándoztam; hogy harmincnégy évet vártam erre a pillanatra; s hogy álmom végre valósággá vált.

— Mert nézze — mondta főnököm —, cégünk komikszok* terjesztésével foglalkozik. Nincs az a szemét, amit itt meg ne találna. Van itt minden: „Szerelmes lányok”, „Igaz vallomások”, „Lehetetlen megbízatás”, „Denevér-ember” és így tovább. Maga a „Kaland” csoportban fog dolgozni, vezetője Mickey lesz, azaz automatikusan a „Fantasztikus” alcsoporthoz fog tartozni, más szóval, megint csak automatikusan tagja lesz a „Döbbenetes Pókember” szekciónak. Világos?

— Magától értetődik — feleltem.

— Volt valamikor dolga a rendőrséggel?

— Nem.

Főnököm még egyszer megnézett magának.

— És ezt nekem mondja? — jegyezte meg őszinte derűvel.

Bementem a terembe, és odaléptem Mickeyhez, csoportvezetőmhöz. Bemutatkoztam, és megkérdeztem, hogyan szólítsam, mire Mickey azt mondta, hívjam csak a keresztnévén. Ezután adott egy kötenyt, amelynek hátán díszelgő ember úgy festett, mintha Nyikita Hruscsov és Florence Nightingale frigyéből született volna; ez az alak valamilyen pókhálóba volt gabalyodva, s az elragadó képmás alatt óriási betűkkel ez a felirat állt:

DÖBBENETES PÓKEMBER

És ez voltam én.

Reggel hétkor kezdtünk dolgozni. A terembe begurult egy óriási teherautó, s én meg egy másik (szifilitikus-szadista küllemű) pofa, akinek

* Eredeti angol helyesírással „comics” — folytatásos képregény.

a kötényére nyíllal átdöfött szív volt festve és ez a szöveg: „LÁNYOK ELSŐ SZERELME”, nekiláttunk a munkának.

— Fogd a magadét, én meg fogom a magamét — mondta a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — Vigyázz, hogy el ne szúrjuk az egészet. Ha rá-rakod a PÓKODAT az én kurváimra, Francesco bedilizik.

— Ki az a Francesco?

— A teherautósofőr — közölte a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — Egy rohadt strici. Képes odamenni utána Mickeyhez és bemószerolni minket, hogy a kocsija miattunk állt, és pénteken mind a ketten röpdülünk. Világos?

Elkezdtük hajigálni a csomagokat, míg Francesco csak álldogált, gúnyos mosollyal nézve bennünket és erőfeszítéseinket olyan megjegyzésekkel kommentálva, amelyeket még filmesek társaságában sem illik megismételni. Szövege ugyanakkor biztatóan hangzott, s ennek volt bizonyos jelentősége, ha figyelembe vesszük a tényt, hogy minden egyes csomag legalább negyven kilót nyomott. Pár perc múlva lassú léptekkel bejött a terembe egy aggastyán, akiről lerítt, hogy a sír szélén áll. A pátriárka hátára ez volt írva: „SZEKUOLÓGIA. A POMPÁS SZERETŐ”. Félelmetesen zihálva, a halálos erőfeszítéstől kidüledt szemmel SZEKUOLÓGIA felmászott mellém a teherautóra, és odasúgta:

— Vigyázz! Mickey már kétszer járt itt, és látta, hogy ülsz.

— De a lift közben felment — mondtam. — Várnunk kellett a következőre.

— Ennél a cégnél nincs üldögélés — mondta A POMPÁS SZERETŐ. — Még ha el is ment a lift, állnod kell. Ha Mickey meglát, azonnal kirúg. — SZEKUOLÓGIA. A POMPÁS SZERETŐ az erőfeszítéstől zihálva és hörögve lemaszott a teherautóról, és tétován maga elé meredve elballagott; halszemei könnyben úsztak.

Mickey bejött és odakiáltott: — Szünet.

Láttam, ahogy a LÁNYOK ELSŐ SZERELME még fölemelt egy csomagot, hogy abban a percben, amint Mickey kiáltását meghallotta, vissza is engedje. Leültünk, kinek hova jutott hely, és ki-ki enni kezdte a szendvicseit. Hirtelen bejött egy púpos pofa, olyan drámaian, mint a zsidók átkelése a Vörös Tengeren egy személyben. A hátán felirat: HERKULES, IZOMEMBER. A púpos szívszaggatóan zokogott.

— Mért bög ez a kurafi? — érdeklődtem.

— Nem tudod? — kérdezte a LÁNYOK ELSŐ SZERELME.

— Nem én.

— Különös humorérzéke van a mi főnökünknek — felelte amaz. — Amint látod, mindönket úgy nevezelt el, hogy a guta kerülgesen, valahányszor rágondolunk. Ez a púpos először TARZAN volt, a DZSUNGEL FIA, azután lett belőle FÉRFISZÉPSÉG-FÉRFIERŐ, most meg HERKULES az istenadta. Mikor én idekerültem és megkaptam ezt a kötényt, s láttam, hogy már nem vagyok Billy Anderson, hanem csak a LÁNYOK ELSŐ SZERELME, odamentem a főnökhöz és megkérdeztem: „Főnök, mondja, nem lehetnék inkább EMBERI FENEVAD, BÉRGYILKOS?”. De az csak rám néz és azt mondja: „Szerintem te tisztára a LÁNYOK ELSŐ SZERELME vagy.” Odafordul a titkárnőjéhez, és megkérdezi:

„Susan, hát nem ez a legszebb fiú a halpiacon?” Mire Susan: „De igen, Fischbájn úr.” Erre ő: „Na most már elhiszed?” És ebben maradtunk.

A LÁNYOK ELSŐ SZERELME elgondolkodott. Sötét szifilitikus-szadista ábrázata megfeszült; szűk homloka, amelynek normális méretei sem haladták meg a postabélyeg nagyságát, szinte teljesen eltűnt; úgy látszott, mintha állkapcsa egycenesen a fejéből nőne ki.

— Pedig nekem még a szerelmet is vásárolnom kell — mondta a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — Ahogy mások a krumplit veszik. Viszszatasztó vagyok, és senkinek se kellek. Egyszer bementem egy olyan kurvás bárba a Vine Streeten, benn ülnek a kurvák, megisszák a whiskeyt, amit a palijuk fizetett nekik, és aztán kimennek a palival együtt. Akartam én is fizetni egynek, megkérdeztem, mit iszik, mire azt mondja: „Én hetvenheteset iszom. És te mit? Krokodilszart?” És szóba se állt velem. Akkor egy taxisofőr azt mondta, hogy ismer a *down-town*-ban egy prostituáltat, akit Josephine-nek hívnak és hogy elvisz ahhoz. El is vitt, és kioktatott, hogy kopogjak háromszor és mondjam, hogy a Harry küldött. Ő meg majd lenn vár rám. Fizettem neki nyolc dollárt az útért, fölmegegyek, bekopogok, kijön egy néger. Mondom neki: „Josephine-t szeretném látni.” Tudod, ki volt ez a néger? Dijkstra, aki megölt valakit a ringben, ezért eltiltották a pankrálástól: nem bírta csak tettetni a verekedést, és igaziból csinálta. Ez a néger borzasztó dühös lett, és utána három hétig feküdtem a kórházban.

— Talán csak meg akart tréfálni — mondta egy ÉLVE TEMESSETEK EL feliratú ember.

— Kicsoda?

— Hát a sofőr.

— Gondolod? — kérdezte a LÁNYOK ELSŐ SZERELME.

— Van az ügy, hogy az ember azt hiszi, jó viccet csinál, ha kibaszik a másikkal — mondta az ÉLVE TEMESSETEK EL.

— De egyszer még elkapom azt a pasast — mondta a LÁNYOK ELSŐ SZERELME.

— Velünk ugyan mindnyájunkkal kibaszta — mondta az ÉLVE TEMESSETEK EL. — Ahhoz, hogy itt munkát kapjál, szakszervezeti tagnak kell lenned. A főnök senkit sem rúg ki, mert a szakszervezet végezze vele egy nap alatt. Hoffa tata nem engedi meg, hogy bajunk legyen. Ezért kapunk kettő-ötvenhárom óráért, a főnöknek ennyit kell fizetni; persze gyűlöli Hoffa tatát, és rajtunk tölti ki a mérget. Nekem például két szívrohamom is volt, négyszer operáltak sérvvel, nincs egy valódi fogam, és a főnök éppen ezért rakott bele ebbe a szériába, ahol a bandita élve temeti el az embereket. A múlt hónapban eltemetett két kislányt, egy apácát és a saját anyósát. És ez mind azért van, mert fiatalok között történt vele valami, s azóta úgy látszik gyűlöli az embereket. Legalábbis nekem úgy tűnik.

— Mondd el a PÓKNak, hogy hívtak azelőtt — kérlelte a LÁNYOK ELSŐ SZERELME.

— Nem szívesen beszélek róla.

— Na mondd el.

— Oké — mondta az ÉLVE TEMESSETEK EL. — Azelőtt FELTÁ-

MADOTT JOE-nak hívtak. Egy olyan fiúról Kansas Cityből, aki hullákat rabolt.

— És mit csinált velük?

— Azt már nem tudom. Épp, amikor kezdett kiderülni, áthelyeztek egy másik csoportba — mondta az ÉLVE TEMESSETEK EL.

— A főnök ezt szokta csinálni — jegyezte meg a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — Ha valakit komolyan kezd érdekelni, amit valamelyik szemétnben írnak, rögtön áthelyezi más munkára. Itt vagyok például én, a LÁNYOK ELSŐ SZERELME, és azt sem tudom, miről van szó a mesében.

— Ez mind azért van, mert a főnök gyűlöli Hoffa tatát — mondta az ÉLVE TEMESSETEK EL. — A tata jó ember volt, azt akarta, hogy még a fogorvosi kezelés is ingyenes legyen. Most becsukták, de azért a főnök továbbra is fél tőle.

— Gyűlöli Hoffát, mert Hoffa valamikor teherautósofőr volt és hogyha csak egy szót szólna, megmozdulna az egész ország — mondta a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — Csakhogy ezt a tata nem teszi. Azt nem hagyja, hogy velünk bárki is kibabráljon, de nem avatkozik a főnökünk magánügyeibe. Ezért csinálhatott a főnök belőlünk bohócot.

Mickey bejött a terembe és elkiáltotta magát: *Let's go!*

Ezúttal nem volt teherautó, amit ki kellett volna üríteni. Leültünk a LÁNYOK ELSŐ SZERELMÉ-vel egy halom régi komikszra és szaggattuk róluk a címlapokat.

A LÁNYOK ELSŐ SZERELME egy percre elment, közben én szaggattam tovább a fedőlapokat, és kupacokba rakosgattam a komikszokat, de aztán visszajött, és megállt mellettem.

— Hol vannak a fedőlapok? — kérdezte.

— Nem tudom — mondtam. — Valaki az előbb elvitte őket.

— Uram teremtőm! Nekünk kell az egészet kupacba rakni és egy fedőlapot rátenni. Ez most miről szól?

Felemeltem az egyik komikszot, és elkezdtem olvasni: „Tom első ízben a darlingtoni katonai temetőben tett erőszakkal magáévá. A mai napig emlékszem, hogyan feszítette szét szőrös kezével, mint vasfogóval, védtelen, s akkor még tapasztalatlan combjaimat...”

— Oké — mondta a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — Ezt letakarjuk a Donald kacsával, és minden rendben lesz. — Letépte a fedőlapot a DONALD KACSÁ-ról, és betakarva vele a csomagot, ügyesen összekötözte, és odadobta a legközelebb álló embernek.

A túlsó oldalon dolgozóknál is volt valami baj, azok is összekeverték valamit. Hallottam, amint egyikük megpróbálta a szöveget a fedőlappal egyeztetni:

„És akkor Johnny kezében megvillant a rövid mexikói kés. Johnny belevert a kést a néger hasába, és sátáni kacagással egyetlen mozdulattal kirántotta áldozata belsőrészeit. 'Ez majd megtanít arra, hogyan viselkedj a jövőben fehér emberekkel, te fekete kutya' — mondta Johnny, és kísérteties nevetéssel félreállt.” Itt félbehagyta az olvasást, és kisvártatva megkérdezte: — A jövőben?

— Hogyhogy?

— Mert milyen jövője lehet ennek az embernek. Hiszen Johnny már kiszaggatta a belét.

— Nem értesz az irodalomhoz — mondta a barátja. — Ez ugyan mind kutyaszar, de igaz kell, hogy legyen, vagy nem? Ha egyszer hetente milliószámra veszik az emberek és egy ilyen füzet huszonöt centbe kerül, talán mégsem hülyeség akkor az egész, mit gondolsz? Olvass most ebből a csomóból:

„Megmondtam neked, hogy vissza ne gyere még egyszer ebbe a városba, mondta a seriff, és egy lépést hátrált. Villámgyors mozdulattal a csípőjéhez kapott, de Billy, a Kölyök, gyorsabb volt. A két lövés egybeolvadt, és a seriff teste élettelenül zuhant a földre...”

Abbahagytam egy percre a fedőlapok szaggatását, és megpróbáltam átgondolni ezt a jelenetet. Ha a seriff villámgyors mozdulattal kapott a csípőjéhez, de Billy, a Kölyök, még nála is gyorsabb volt, milyen gyorsan mozoghatott Billy? Képtelen voltam választ adni erre a kérdésre. De megdöbbenett a jelenet pontosságára: Billy jobban célzott, és már nem a seriff, hanem csak a seriff teste zuhant élettelenül a földre. Ha a szerző elhagyta volna az „élettelenül” szót, egész jó prózai részlet lett volna belőle, de úgy látszik, mindenkinek ki kell hülyéskednie magát az írásban. Máig sem értem Balzac regényhőseinek pénzügyi kombinációit, nem értem Zseromski locsogását; nem értem, miért ír Jerzy Andrzejewsky olyan keveset, és nem értem, miért kezdtem én egyáltalán írni.

— És még egyet nem értek — mondtam hangosan. — Miért nevezett el engem a főnök DÖBBENETES PÓKEMBER-nek?

— Majd kigondol neked valami mást — mondta a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — A NŐK VILÁGA nemsokára elmegy tábori lelkésznek Vietnamba, és akkor talán áttesz téged a NŐK VILÁGÁBA. Él a feleséged?

— Úgy nézek én ki, mint aki elégedett?

— Akkor lehet, hogy áttesz a NŐK-höz. Ott régebben egy olyan pacák dolgozott, akit teljesen tönkretett a felesége, és a főnök ezért rakta oda.

— És mért megy a NŐK VILÁGA tábori lelkésznek?

— Mert pap. Munkáspap. Van ilyen sok. De most már a NŐK VILÁGÁNAK elege van ebből a melóból, és megy a háborúba. A NŐK VILÁGA, az egy meztelen lányok fényképeivel teli lap, meg az is benne van még, hogy ezek a lányok egy óra modellezéssel megkeresik az ötven zöldhasút. Különböző nézd meg a pasast magadnak.

Balra fordultam, és megláttam egy embert, aki a NŐK VILÁGA című lapocskáról szaggatta a fedőlapokat. Szemét az égnek emelte, és megörnyedt, valahányszor hozzáért a fedőlaphoz. Ahogy azt leszakította, rögtön előbukkant egy plüsskanapén heverésző meztelen lány, olyan pózban, ami egyértelműen arra ingerelt, hogy az olvasó a kanapén való előzetes pihenést mellőzve, rögtön a hölgyre heverjen le. A kép szövege így szólt: „W. Teréz mindössze 19 éves, és előtte az egész élet. Szereti a sportot, a zenét, szeret táncolni.” Ennél többet nem is tudtam meg W. Terézről: a NŐK VILÁGA egy mártír arckifejezésével szaggatta tovább a fedőlapokat, s közben halk imát suttogott.

A terem túlsó sarkából borzalmas üvöltözés hallatszott. Mickey beszélgetett ott egy sánta emberrel, akinek a bal csizmája legalább tizenöt fontot nyomhatott, s ennek következtében a sánta kicsit úgy festett, mint egy ördög egy olyan operettből, amelynek finanszírozói már a bemutatás előtt tudták, hogy tönkremennek, s ezért az ördög szerepére a város legolcsóbb színészét fogadták fel. A sánta ördög sovány hátát gyűrött kötény borította, rajta a felirat: SPORTVILÁG.

— Ennek meg mi köze a sporthoz? — kérdezte Mickey kellemetlenül metsző hangján. — Folyton összekeveritek a fedőlapokat. Olvass csak egy kicsit ebből.

— Még olvasnom sem kell — mondta a SPORTVILÁG. — Tudom, miről szól.

— Miről?

— Egy banditáról, akinek volt egy menyasszonya, és éppen akkor csukták le.

— És aztán?

— Aztán ez a tag meglógott a börtönből, és elment a nőhöz, hogy bújtassa el, és éppen arra ért oda, hogy a nő az esküvőjét tartja valakivel. Erre megfojtotta az egész násznépet, és a négernek, aki mint trombitás volt ott, kiszúrta a szemét, majd kidobta a négert az ablakon, és trombitáját utána hajlítva gúnyosan ezt kiáltotta: „Senki se keres annyit manapság, mint a vak trombitások.” És ez minden.

— És mi köze van mindennek a sporthoz? — kérdezte Mickey.

— Azt hiszem az, hogy egy olyan pofának, aki saját kezüleg megfojtotta az egész násznépet és kidobta a nehéz négert az ablakon, azért erősnek kellett lenni — mondta méltóságteljesen a SPORTVILÁG. — Legalábbis nekem úgy tűnik. Nekem ugyanis gyerekparalízisem volt, ezért nem hívtak be katonának, sőt még hajtási engedélyem sincs.

— A te szempontod lényegtelen — mondta Mickey. — Tartsd magadat a szöveghez.

— Számomra ez az ember erőművész.

— De nekünk bandita.

— Talán nincsenek erős banditák?

— Nem erről van szó.

— De az én szempontomból valaki, aki saját kezével megfojtotta az összes vendéget, mégiscsak kisportolt ember lehetett — felelte a SPORTVILÁG. — Se én, se te nem lennénk képesek ezt megcsinálni.

— Ember, értsd meg: ez a pofa bandita volt. Bérgyilkos.

— Az még nem jelent semmit — mondta a SPORTVILÁG. — A Chessman gyerek is bandita volt, de a börtönben sportolt, súlyt emelt, és azt olvastam róla az újságban, hogy akkora bicepszei voltak, mint egy-egy kobra. Az egyik nem zárja ki a másikat.

Mickey elment, és a LÁNYOK ELSŐ SZERELME hozzám fordult:

— A főnök csinált ebből a bicebócából SPORTVILÁGOT. Azelőtt SZÁGULDÓ DÉMON AZ ÚR BAJNOKA volt, de ez a komiksz rosszul fogyott, s akkor az öreg átrakta őt a SPORT VILÁGÁBA. Láttad volna akkor. Őt néztük mindnyájan: biztos voltam benne, hogy megpukkad mérgében. Vörös volt az arca, mint amikor valakit akasztani visznek, csak várni kell egy kicsit, mert nem találják a kötelet. Vörös és sápadt

egyszerre. Odament a sántához, és azt mondta: „Na jó, holnaptól te vagy a SPORTVILÁG. Dobd ki ezt a szemetet.” És saját kezűleg szaggatta darabokra a SZÁGULDÓ DÉMONT.

— Szünet — szólta Mickey.

Vettem egy üveg tejet meg egy sonkás szendvicset, a mellettem üldögélő ÉLVE TEMESSETEK EL pedig egy másik emberhez beszélt, aki már levetette a kötélyét, s akiről nem tudtam semmit azonkívül, hogy jóízűen horkolva aludt, míg az ÉLVE TEMESSETEK EL ilyenén módon fejlesztette szónoki tehetségét:

— Mindig arra gondoltam, hogy mihelyt elérem hatvanadik életéve-met, nyugdíjba megyek és kiveszek valami olcsó szobát a Broadwayn Santa Monicában. Elüldögélek a tengerparton, ebédet főzök magamnak, aztán elmegyek a sörözőbe, és elbeszélgetek az emberekkel, s ha megismerkedek egy klassz taggal, fizetek neki egy sört. Tudod, ezekben a kis bárókban húsz, sőt már tizenöt centért is lehet sört kapni. Nincsenek gyerekeim, a feleségem meghalt, és egész idő alatt arra gondoltam, ha majd megöregszem, elmegyek a bárba és elbeszélgetek az emberekkel. Nem vagyok iszákos, de szeretek üldögélni és beszélgetni. És végre elérkezett a nap: kivettem egy szobát, és elkezdtem sörözőkbe járni, és ott elmondtam az embereknek, hogy szaggattam a komikszok fedőlapját és kupacba raktam őket és hogy ez így ment negyven éven át. Az emberek ezt nem akarták hallgatni. És hányszor lehet elmondani, hogyan szaggatja az ember a fedőlapokat és hogyan rakja egy kupacba őket. De én semmi mást nem tudtam mondani az embereknek, mert nem ittam és soha semerre nem utaztam; csak egyszer történt, hogy egy részeg néger elütött az autójával, és ahogy feküdtem az úttesten, odajött és jól fenébe rúgott, mondván: „Máskor ne mászkálj az utcán, amikor vezetek és iszom.” Elment, és soha el nem csípték. Így hát addig meséltem a komikszaimról, amíg az olcsó bárók tulajdonosai a Broadwayn ki nem rúgtak; ha bementem, ezt kiabálták: „Részegeket nem szolgálunk ki” — pedig színjónak voltam. Nyilván a vendégek kérték meg őket, hogy dobjanak ki. Akkor visszajöttem ide, és a főnök visszavett, és FELTÁMADOTT JOE helyett csinált belőlem ÉLVE TEMESSETEK EL-t. Érted?

Az alvó ember felébredt, és így szólta: — Hát persze. Igazad van. Én se hiszek senkinek. Az én feleségem is déli volt, aztán mégis valami tetvessel ment el ő is, és soha többé nem hallottam felőle.

A LÁNYOK ELSŐ SZERELME sápadtan jött oda hozzám:

— Nem emlékszel, hová tetted azt a csomagot, aminek a tetején DONALD KACSA állt? — kérdezte. — Mickey őrzöng.

— Még ott fekszik az asztalon.

A LÁNYOK ELSŐ SZERELME megragadta a csomagot, és kiradirozta kezdőbetűjemet. — Barátom! — kiáltotta oda egy mexikóinak. — Mutasd már a csomagodat. Míd van?

— Tiéd és mindenkié — mondta a TIÉD ÉS MINDENKIÉ feliratú mexikói.

— Mutasd már egy percre. Még sosem láttam ezt a szemetet.

A TIÉD ÉS MINDENKIÉ odadobta neki a csomagot és a LÁNYOK ELSŐ SZERELME pár percig olvasta a szöveget.

— Nem rossz történet — mondta —, és téged hogy hívnak?

— TIÉD ÉS MINDENKIÉ.

— Na de azelőtt?

— Carlos Romeo.

A LÁNYOK ELSŐ SZERELME kitörülte kezdőbetűimet, és gyorsan odaírta: C. R. Majd átdobta a termen a csomagot egy négernek, aki a csomagokat négyzetes bálákba préselő gép mellett állt, összekötötte a csomagokat dróttal, és feldobta a teherautóra.

— Téged miért hívnak TIÉD ÉS MINDENKIÉ-nek? — kérdeztem.

— A feleségem fűvel-fával lefekszik.

A LÁNYOK ELSŐ SZERELME odasúgta nekem: — Azt fogják hinni, hogy ez a szarházi rakta rá a rossz fedőlapot...

— Tudom — mondtam. — „Tom először a darlingtoni katonai temetőben tett erőszakkal magáévá. A mai napig emlékszem” és így tovább. És mi erre raktuk rá a Donald kacsát.

— Azt fogják hinni, hogy a TIÉD ÉS MINDENKIÉ csinálta — ismételte a LÁNYOK ELSŐ SZERELME —, és pénteken ki fogják rúgni. Mickey odamegy hozzá, és azt mondja: „Oké, ez az utolsó napod.” De Mickey ezt sohasem teszi, amikor egyedül van az emberrel. Akkor mondja ezt, amikor a TIÉD ÉS MINDENKIÉ még dolgozik estig és csak a száját szorítja össze, de nem mond mást Mickeynek csak ennyit: „I am sorry, sir. Köszönöm, hogy kipróbált.” És ez minden.

— Mért éppen őt választottad?

— Nem tagja a szakszervezetnek. Harminc napnál kevesebb ideje dolgozik itt.

— De ha felismerik a kézírásodat?

— Nem ismerik fel — mondta az ÉLVE TEMESSETEK EL. — Ő ugyanis ült már csekkhamisításért. Mindenkit kihúz a csávéból.

— Igen — mondta bánatosan a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — Én mindenkinek mindig segíték. De amikor egyszer azt kértem, változtassák meg a nevemet, rám se hederítettek. És ez egy szabad ország.

— Mi szerettél volna lenni? — érdeklődtem.

— A NEMES LELKŰ FOJTOGATÓ — mondta a LÁNYOK ELSŐ SZERELME. — De nekem még ez se sikerült.

Lengyelből fordította Gömöri György